

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Miluše Doškové a soudců JUDr. Karla Šimky a Mgr. Evy Šonkové v právní věci žalobce: **D. C.,** zast. Mgr. Helenou Lehkou, advokátkou se sídlem Příkop 834/8, Brno, proti žalovanému: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie,** se sídlem Olšanská 2, Praha 3, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 27. 1. 2016, č. j. CPR-36666-3/ČJ-2015-930310-V242, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 5. 4. 2016, č. j. 1 A 12/2016 – 23,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Žalovanému **se** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **nepřiznává.**

IV. Ustanovené zástupkyni žalobce Mgr. Heleně Lehké, advokátce se sídlem Příkop 834/8, Brno, **se přiznává** odměna za zastupování a náhrada hotových výdajů ve výši 6800 Kč. Tato částka jí bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

Včas podanou kasační stížností se žalobce jako stěžovatel domáhá zrušení shora nadepsaného rozsudku městského soudu, jímž tento soud zamítl jeho žalobu proti rozhodnutí žalovaného ze dne 27. 1. 2016, č. j. CPR-36666-3/ČJ-2015-930310-V242.

Žalovaný tímto rozhodnutím zamítl stěžovatelovo odvolání proti rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy, odboru cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort (dále "prvostupňový orgán"), ze dne 11. 9. 2015, č. j. KRPA-198972-45-ČJ-2015-000022, a toto rozhodnutí potvrdil. Tímto rozhodnutím prvostupňový orgán uložil stěžovateli podle ust. § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, ve znění účinném pro projednávanou věc (dále jen „zákon o pobytu cizinců"), vyhoštění, a doba, po kterou mu nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie, byla stanovena v délce jednoho roku. Počátek doby v souladu s ust. § 118 odst. 1 zákona o pobytu cizinců byl stanoven od okamžiku, kdy pozbude oprávnění k pobytu na území České republiky. Současně byla stěžovateli podle ust. § 118 odst. 3 zákona o pobytu cizinců stanovena doba k vycestování z území České republiky do 30 dnů od nabytí právní moci rozhodnutí. Podle § 120a stejného zákona rozhodl prvostupňový orgán, že na stěžovatele se nevztahují důvody znemožňující vycestování podle ust. § 179 tohoto zákona.

Městský soud dovodil, že žádost stěžovatele o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu ze dne 18. 11. 2010 byla podána opožděně, proto stěžovateli nevzniklo oprávnění k pobytu na území České republiky ve smyslu § 47 odst. 2 zákona o pobytu cizinců. Městský soud neshledal v napadeném rozhodnutí ani nepřiměřený zásah do rodinného a soukromého života stěžovatele.

Stěžovatel v kasační stížnosti uplatňuje důvod podle § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů, dále jen „s. ř. s."

Stěžovatel v kasační stížnosti vznáší stejné námitky jako v žalobě. Má za to, že správní orgány nepostupovaly v souladu s § 2 a 3 správního řádu. Uvádí, že předchozí rozhodnutí, kterým byla zamítnuta jeho žádost o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky, nabylo právní moci dne 24. 11. 2010. Další podaná žádost před nabytím právní moci dle stěžovatele založila fikci oprávněného pobytu ve smyslu § 47 odst. 2 zákona o pobytu cizinců. Povolení k pobytu pouze do 8. 12. 2009 městský soud vyhodnotil chybně, když stěžovatel podal proti prvostupňovému rozhodnutí odvolání. Kromě toho byl formalisticky řešen zásah do soukromého a rodinného života. Stěžovatel nemá na Ukrajině kde bydlet, nemá na to ani finanční prostředky, v České republice má rodiče, kteří tady mají trvalý pobyt, proto má za to, že je zde překážka vycestování.

Prostřednictvím Nejvyšším správním soudem ustanovené zástupkyně byla kasační stížnost doplněna o tyto kasační námitky. Stěžovatel namítá, že soud i žalovaný nesprávně posoudili otázku hodnocení přiměřenosti správního vyhoštění ve vztahu k závažnosti jeho jednání a pobytové historii včetně individuálních okolností jeho případu. Na území České republiky se sice stěžovatel zdržoval nelegálně, to však za situace, kdy podle všech okolností nebyl veden úmyslem zcela nerespektovat právní řád České republiky. Jak stěžovatel opakovaně uváděl, měl za to, že zde pobývá oprávněně právě kvůli žádosti o změnu účelu pobytu, o níž v té době nebylo rozhodnuto. Snažil se tedy svůj pobyt zlegalizovat v souladu se zákonem, přičemž se následně i sám dobrovolně dostavil k příslušnému správnímu orgánu. S ohledem na tuto byť nesprávnou domněnku legálnosti

svého pobytu, je závažnost protiprávního jednání stěžovatele vzhledem ke všem okolnostem případu velmi nízká a proporcionálně neodpovídá správnímu vyhoštění v délce jednoho roku. Řízení o první stěžovatelově žádosti trvalo nepřiměřené dlouho s ohledem na okolnosti (1 rok při podání žádosti po lhůtě). Byť stěžovatelův právní omyl, že i druhá žádost zakládala oprávněnost pobytu na území České republiky, nemůže zhojit nelegálnost jeho pobytu, je v kontextu celého případu nepřiměřené, aby byl na rok vyhoštěn za to, že vyčkával rozhodnutí o druhé žádosti. Stěžovatel se také domnívá, že mělo být zhodnoceno, že v řízení nebylo zjištěno jiné závadné chování stěžovatele, jež by zavdalo domněnky, že svého byť domnělého oprávněného pobytu zneužil ve svůj prospěch (ilegální práce či jiné porušení právních předpisů). Právě naopak stěžovatel vedl se svými rodiči typický rodinný život a začal se připravovat studiem na své budoucí povolání. Neoprávněný pobyt stěžovatele na území České republiky tak lze považovat za méně závažné narušení veřejného zájmu, které obecně vzato může být důvodem pro správní vyhoštění; poměr mezi takovýmto méně závažným porušením pravidel a zásahem do stěžovatelova rodinného a soukromého života není však dle stěžovatele odůvodnitelný.

S ohledem na uvedené považuje stěžovatel uložené správní vyhoštění za nezákonné. Při stanovení doby vyhoštění správní orgány zohlednily pouze délku neoprávněného pobytu a fakt, že nevycestoval na základě výjezdního příkazu dobrovolně, a bez dalšího konstatovaly, že byť má stěžovatel na území České republiky své rodiče, na něž má silnou vazbu, je vyhoštění na dobu jednoho roku přiměřené, neboť jej rodiče mohou podporovat také v zemi jeho původu. Takové posouzení považuje stěžovatel za nezákonné.

S ohledem na skutečnost, že soud se sám neřídil kritérii, jež dovodil judikatury ESLP a pouze konstatoval, že rozhodnutí správních orgánů jsou dostatečná a přesvědčivá, trpí jeho rozhodnutí také nepřezkoumatelností pro nedostatek důvodů.

Stěžovatel navrhuje zrušit rozsudek městského soudu a spolu s ním rozhodnutí žalovaného a věc vrátit správnímu orgánu k dalšímu řízení.

Žalovaný se k podané kasační stížnosti nevyjádřil.

Nejvyšší správní soud při posuzování kasační stížnosti hodnotil, zda jsou splněny podmínky řízení. Dospěl k závěru, že kasační stížnost má požadované náležitosti, byla podána včas a osobou oprávněnou a stěžovatel je zastoupen advokátem. Kasační stížnost je tedy přípustná.

Nejsou však přípustné všechny uplatněné námitky. Podle § 104 odst. 4 s. ř. s. se kasační stížnost nemůže opírat o důvody, které stěžovatel neuplatnil v řízení před soudem, jehož rozhodnutí má být přezkoumáno, ač tak učinit mohl. Podle § 109 odst. 5 s. ř. s. Nejvyšší správní soud nepřihlíží ke skutečnostem, které stěžovatel uplatnil poté, kdy bylo vydáno napadené rozhodnutí.

V daném případě se jedná o námitky, jimiž stěžovatel brojí proti nepřiměřenosti doby, po kterou mu nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie, o námitky týkající se stěžovatelovy imigrační minulosti, zejména že se nedopustil žádného dalšího závadného jednání. Poněvadž stěžovateli nic nebránilo uplatnit tyto námitky již v

řízení před městským soudem, nelze se jimi v kasačním řízení věcně zabývat (§104 odst. 4 s. ř. s.). Argumentaci stěžovatele ohledně doby trvání vyhoštění a jeho imigrační minulosti nelze připustit ani jako nové skutečnosti, pokud jde o posouzení již v žalobě uplatněné námitky přiměřenosti zásahu do soukromého a rodinného života, neboť byla rovněž prvně uplatněna až v kasační stížnosti (§ 109 odst. 5 s. ř. s.).

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek, vázán rozsahem a důvody, které stěžovatel uplatnil v kasační stížnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.). Posuzoval také, zda napadený rozsudek netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 4, věta první za středníkem s. ř. s.). Ve věci bylo rozhodnuto bez nařízení jednání za podmínek vyplývajících z ustanovení § 109 odst. 2, věty první s. ř. s.

Kasační stížnost není důvodná.

Ze spisového materiálu bylo zjištěno, že stěžovateli bylo uděleno povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky s platností ode dne 9. 12. 2008 do dne 8. 12. 2009. Dne 7. 12. 2009 stěžovatel podal žádost o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky. Toto řízení bylo zastaveno usnesením ze dne 24. 3. 2010, č. j. CPPH-118635/CI-2009-60, neboť žádost byla podána v době, kdy k ní nebyl stěžovatel oprávněn. O stěžovatelově odvolání bylo rozhodnuto rozhodnutím ze dne 11. 11. 2010, č. j. CPR-6791-1/ČJ-2010-9CPR-C261 tak, že se odvolání zamítá a napadené rozhodnutí se potvrzuje. Toto rozhodnutí nabylo právní moci dne 24. 11. 2010. Stěžovatel dne 18. 11. 2010 podal žádost o změnu účelu dlouhodobého pobytu – účel studijní; toto správní řízení nebylo do doby vydání napadeného rozhodnutí pravomocně ukončeno. Poslední výjezdní příkaz byl stěžovateli udělen s platností do dne 4. 3. 2012. Dne 14. 5. 2015 se stěžovatel dostavil na pracoviště Odboru azylové a migrační politiky v Praze, a protože bylo zjištěno, že nedisponuje žádným pobytovým oprávněním, byla zavolána hlídka cizinecké policie, která stěžovatele zajistila. Poté s ním bylo zahájeno správní řízení ve věci správního vyhoštění, které je nyní předmětem přezkumu. Stěžovatel do České republiky přicestoval v lednu 2009 za rodinou, za půl roku odcestoval na Ukrajinu a zpět se vrátil v srpnu 2009; od té doby území České republiky neopustil. Dále bylo zjištěno, že bydlí v bytě se spolubydlícím ve stejném domě jako jeho rodiče, kteří za něj platí nájem. Od roku 2011 studuje odbornou školu. Na Ukrajině má sestru a bratra, je svobodný a bezdětný. Jako překážku vycestování uvedl, že studuje, má zde rodiče a nechce jít do války. Ve spisu se nachází závazné stanovisko Ministerstva vnitra ev. č. ZS 26455 ze dne 23. 5. 2015, podle kterého nebyl u stěžovatele shledán důvod znemožňující vycestování.

Nejdříve Nejvyšší správní soud přistoupí k vypořádání namítané nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku, neboť pouze přezkoumatelné rozhodnutí je zpravidla způsobilé být předmětem hodnocení z hlediska tvrzených nezákonností a vad řízení (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 8. 2009, č. j. 2 Azs 47/2009 - 71; všechna zde citovaná rozhodnutí NSS jsou dostupná rovněž na www.nssoud.cz). Z konstantní judikatury zdejšího soudu plyne, že rozhodnutí soudu je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů především tehdy, opírá-li soud rozhodovací důvody o skutečnosti v řízení nezjišťované, případně zjištěné v rozporu se zákonem (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003 – 75, všechna

zde uváděná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná z www.nssoud.cz), nebo pokud zcela opomene vypořádat některou z uplatněných žalobních námitek (srov. rozsudek ze dne 27. 6. 2007, č. j. 3 As 4/2007 - 58, popřípadě rozsudek ze dne 18. 10. 2005, č. j. 1 Afs 135/2004 - 73, či rozsudek ze dne 8. 4. 2004, č. j. 4 Azs 27/2004 - 74). Obdobně je rozhodnutí soudu zatíženo nepřezkoumatelností v případě, že se soud ztotožní se závěry správního orgánu a označí je za správné, přičemž se ale nevypořádá s věcnými či právními námitkami v žalobě uplatněnými proti takovým závěrům (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 12. 2005, č. j. 4 As 13/2004 – 55), respektive pokud z jeho odůvodnění není zřejmé, proč soud nepovažoval za důvodnou právní argumentaci účastníka řízení v žalobě a proč žalobní námitky účastníka považuje za liché, mylné nebo vyvrácené, a to zejména tehdy, jde-li o právní argumentaci, na níž je postaven základ žaloby.

Nejvyšší správní soud konstatuje, že má-li být soudní rozhodnutí přezkoumatelné, musí z něj být zřejmé, jaký skutkový stav vzal správní soud za rozhodný a jak uvážil o pro věc zásadních skutečnostech (uplatněných žalobních bodech), resp. jakým způsobem postupoval při posuzování těchto skutečností. Uvedené pak musí nalézt svůj odraz v odůvodnění soudního rozhodnutí. Je tomu tak proto, že jen prostřednictvím odůvodnění lze dovodit, z jakého skutkového stavu správní soud vyšel a jak o něm uvážil. Co do rozsahu přezkoumávání správního rozhodnutí (po věcné stránce) je správní soud, nestanoví-li zákon jinak (srov. ust. § 75 odst. 2 s. ř. s. v návaznosti na ust. § 71 odst. 2 věta třetí s. ř. s.), vázán dispoziční zásadou. Z rozsudku musí být patrné, jak se správní soud vypořádal se vznesenými žalobními body a k nim se vztahující zásadní žalobní argumentací. Měl-li by pak být rozsudek správního soudu zrušen pro jinou vadu řízení ve smyslu ust. § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., muselo by se jednat o takovou vadu v řízení před městským soudem, která by mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé; vada řízení bez vlivu na zákonnost správního rozsudku není důvodem pro jeho zrušení.

Těmto požadavkům rozsudek městského soudu vyhovuje. Z napadeného rozsudku městského soudu je především zřejmé, že správní soud při svém rozhodování posuzoval zákonnost napadeného rozhodnutí žalovaného v mezích žalobních bodů uplatněných v žalobě stěžovatele. Z uvedeného rozsudku vyplývá, z jakého skutkového stavu městský soud vyšel, jak vyhodnotil pro věc rozhodné skutkové okolnosti a jak je následně právně posoudil. Z rozsudku je rovněž patrné, proč měl městský soud vyslovené právní závěry žalovaného za přiléhavé a naopak, z jakých důvodů jsou žalobní námitky stěžovatele liché.

Z kasační stížnosti lze dovodit, že stěžovatel spatřuje nepřezkoumatelnost rozsudku městského soudu v tom, že se městský soud sám neřídil kritérii, jež dovodil z judikatury ESLP, a pouze konstatoval, že odůvodnění správních orgánů je dostatečné a přesvědčivé. Nejvyšší správní soud se stěžovatelem nesouhlasí. Městský soud nejprve obecně popsal kritéria, která je třeba posuzovat při rozhodování o správním vyhoštění cizince, nicméně s ohledem na zásadu dispoziční, ovládající řízení před správními soudy, následně posuzoval toliko namítaný zásah do soukromého a rodinného života stěžovatele s ohledem na jím uplatněnou žalobní námitku. Městský soud odůvodnil, proč považuje napadené rozhodnutí za správné a dostatečně odůvodněné, když vyšel z toho, že ačkoli má stěžovatel na území České republiky rodiče, je dospělou a zcela svéprávnou osobou, která je schopna se sama o sebe postarat, přičemž rodiče jej můžou finančně podporovat, i když se bude

nacházet mimo území České republiky. Vyjádřil se také k obavě stěžovatele, že může být povolán k výkonu vojenské služby, přičemž aproboval závěr žalovaného, že tuto skutečnost nelze považovat za relevantní důvod pro neuložení správního vyhoštění. Zabýval se také vazbou stěžovatele na Ukrajinu, kde stále žije jeho bratr a sestra, u které může stěžovatel po návratu bydlet. Takové odůvodnění považuje Nejvyšší správní soud za zcela dostatečné.

Protože byl rozsudek městského soudu shledán přezkoumatelným, lze přistoupit k vypořádání dalších řádně uplatněných kasačních námitek.

Prvně Nejvyšší správní soud uvádí, že stěžovatel v doplnění kasační stížnosti uznal, že na jeho případ se nevztahuje fikce oprávněnosti pobytu na území České republiky podle § 47 odst. 2 zákona o pobytu cizinců. Poněvadž tato otázka již nadále není sporná, nebude se jí Nejvyšší správní soud zabývat a odkazuje na přiléhavé odůvodnění v napadeném rozhodnutí žalovaného (str. 4) i v rozsudku městského soudu (str. 3).

Stejně jako v žalobě stěžovatel namítá, že správními orgány nebyl řádně posouzen zásah do jeho rodinného a soukromého života z hlediska proporcionality. Ani s touto námitkou stěžovatele se nelze ztotožnit. Jak již bylo uvedeno, ačkoli má stěžovatel na území České republiky rodiče, je zletilý, plně svéprávný, nežije s nimi ve společné domácnosti, a pokud je na nich finančně závislý, nejedná se o nutnou závislost. Rodiči je podporován proto, že nepracuje, ale studuje. Z tvrzení stěžovatele neplyne žádný vážný důvod (zdravotní ani jiný), proč by se o sebe nemohl postarat sám a musel by být nadále (v době rozhodování správního orgánu ve svých 24 letech) závislý na svých rodičích. Jak uvedl již žalovaný, jestliže bylo zájmem stěžovatele studovat na území České republiky, měl více dbát svých práv a zajistit si na území České republiky legální pobyt *(vigilantibus iura scripta sunt)*. Studium tak za daných okolností nepředstavuje překážku správního vyhoštění. Nakonec, rodiče mohou stěžovatele podporovat také na území Ukrajiny. Rovněž kasační argumentace stěžovatele, že na Ukrajině nemá nikoho, se Nejvyššímu správnímu soudu jeví jako účelová, když ze správního spisu plyne, že stěžovatel správnímu orgánu sdělil, že na Ukrajině nadále žijí jeho bratr a sestra, u níž by mohl po svém návratu aspoň na určitý čas bydlet.

Pokud jde o obecně uplatněnou námitku porušení § 2 a 3 správního řádu, tu Nejvyšší správní soud nepovažuje za důvodnou. Správní orgán postupoval zcela v souladu s právními předpisy, přičemž řádně zjistil skutkový stav, o němž nebyly žádné pochybnosti.

Má-li stěžovatel za to, že u něj existuje překážka vycestování proto, že má na území České republiky rodiče a že tady studuje, také s ním nelze souhlasit. Podle § 179 odst. 1 zákona o pobytu cizinců není vycestování cizince možné v případě důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště. Za vážnou újmu se podle tohoto zákona považuje uložení nebo vykonání trestu smrti, mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání,

vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky. Ohledně možnosti vycestování bylo prvostupňovým orgánem vyžádáno závazné stanovisko Ministerstva vnitra (§ 149 odst. 1 správního řádu), které žádnou překážku vycestování stěžovatele neshledalo, když ani sám stěžovatel žádnou konkrétní obavu neuvedl. S uvedeným závěrem se nelze než ztotožnit.

Pouze nad rámec Nejvyšší správní soud uvádí, že pokud jde o dobu, po kterou je stěžovateli omezen vstup na území Evropské unie v trvání jednoho roku, ta se jeví s ohledem na dobu jeho nelegálního pobytu jako přiměřená. Poslední výjezdní příkaz byl stěžovateli udělen s platností do dne 4. 3. 2012, tudíž od 5. 3. 2012 pobýval stěžovatel na území České republiky prokazatelně až do 14. 5. 2015, kdy byl zajištěn hlídkou cizinecké policie, neboť nedisponoval žádným pobytovým oprávněním, neoprávněně. V podrobnostech lze odkázat na napadené rozhodnutí žalovaného (str. 4-5).

Kasační stížnost tedy Nejvyšší správní soud zamítl, neboť ji v žádném z kasačních bodů neshledal důvodnou (§ 110 odst. 1 *in fine* s. ř. s.).

O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti soud rozhodl podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatel nebyl v řízení o kasační stížnosti úspěšný, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému, jemuž by jinak právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti příslušelo, soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, protože mu v řízení o kasační stížnosti žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly.

Stěžovateli byla pro řízení ustanovena zástupkyní advokátka. V takovém případě platí hotové výdaje a odměnu za zastupování stát (§ 35 odst. 8 ve spojení s § 120 s. ř. s.). Nejvyšší správní soud přiznal odměnu za dva úkony právní služby spočívající v první poradě s klientem včetně převzetí a přípravy zastoupení (a nahlížení do spisu) a v podání kasační stížnosti a návrhu na přiznání odkladného účinku [§ 11 odst. 1 písm. b) a d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů] v celkové výši 6200 Kč [§ 9 odst. 4 písm. d) a § 7 bod 5. téže vyhlášky], k čemuž náleží náhrada hotových výdajů ve výši 600 Kč (§ 13 odst. 3 téže vyhlášky). Celkem tedy odměna ustanovené advokátky činí částku ve výši 6800 Kč. Tato částka jí bude vyplacena do 60 dnů od právní moci tohoto rozsudku z účtu Nejvyššího správního soudu.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 20. července 2016

JUDr. Miluše Došková
předsedkyně senátu